

שנת תשס"ה (2006)

הם עמדו שם שניהם ולא האמינו למראה עיניהם. העבירו את המשקפת שוב ביניהם, והיו בטוחים: המידע שברשותם נכון ומדויק! הפעם לא יוכל להתחמק. הם מצאו אותו ולא יאפשרו לו להימלט בשום דרך.

הגשם נקש בחוזקה על גגות הבתים. במקום אחר ובזמן אחר לא היו נשאים שם. שניהם לא סבלו רעש, בייחוד רעש של גשם. אבל עכשיו הגשם רק נשמע כמו מנגינה ערבה המנסה לחדור לאוזניהם ולומר להם - ניצחתם. אומנם הניצחון דרש זמן רב, אבל מעכשיו יתחילו העניינים להתגלגל במהירות. דבר ראשון הם חייבים לצלם.

"מיקי, תביא את המצלמה!" אמר האחד לחברו.

מדבריו היה ניכר כי הוא השולט בעניינים. גובהו היה לפחות מטר ותשעים, ולגופו לבש חליפה מחויטת ועניבה תואמת. עצמות לחייו הגבוהות כאילו ביקשו לבלוע את עיניו השחורות כפחם. פיו

היה קפוף והוא נראה כנושך משהו בין שיניו. מקצה מצחו בצבצה צלקת מכוערת. רק הוא ידע ממה נגרמה, אבל לכול היה ברור שהאדם או היצור שגרם לזאת, בא על עונשו. שערו החלק והשחור היה אסוף לאחור וקשור בגומייה דקה. ניכר עליו שבעבר נראה שונה, אך עכשיו, בתוספת הצלקת והשיער הארוך, היה מכוער, קר, ובעיקר מפחיד.

ידייו היו שלובות זו בזו ברוגע, כאילו כל מה שקורה עכשיו אינו מעניינו. אבל הוא היוזם והוא המוח של כל המבצע הזה. כך לפחות הרגיש, אף שלולא המידע המדויק שקיבל, לא היה יכול לעשות מאומה.

מיקי היה נמוך בהרבה מהראשון ומלא ממנו. חזותו הנעימה עוררה אמון מידי בלב כל רואיו. פניו העגולות והקרחת שהחלה לבצבץ בקצה ראשו תרמו לרושם ראשוני של סבא חביב, אבל הדבר ששכנע את הכול כי אינו אישיות מסוכנת, היה חיוכו הפרוס מאוזן לאוזן. מאז היה ילד הקנה לו החיוך הזה עליונות על יריביו. תמיד כשחשדו בו שעשה משהו שלא כהוגן, היה רק מחייך ואומר: "אני?? מה פתאום!!" הכול האמינו לו והוא ניצל זאת עד תום, אבל מעבר לחזות התמימה והחביבה הסתתר אדם מסוכן. הוא היה בעיקר איש של מעשים. תמיד העדיף לקבל פקודות מאחרים מאשר ליזום ולתכנן, מחשש שאחר כך יאלץ לקבל עליו את האשמה ברגע של כישלון.

מיקי ניגש בצעדים איטיים לעבר התיק, פשפש בתוכו והוציא את המצלמה. המצלמה המדוברת הייתה מכשיר סלולרי. הבוס הגדול הדגיש שקיבל אותה ישירות ממפתחים בארצות הברית טרם השיווק לציבור. החידוש העיקרי במצלמה, מלבד איכותה הגבוהה, היה יכולתה לשלוח תמונות לדואר אלקטרוני, באמצעות כרטיס סים שהושטל בתוכה. שנים לא רבות יחלפו עד שכמעט

כל מכשיר סלולרי יכלול מצלמה כזו.

מיקי הרים את המצלמה וקירב אותה לעיניו. בעזרת הצמצם קירב את התמונה וצפה באובייקט מקרוב. התנוחה שבה ניצב לא נעמה כל כך לרגליו. הוא חיפש תנוחה הולמת יותר והתמקם מתחת לעץ. מתחתיו האדמה הייתה בוצית ומגפיו שקעו קצת בתוכה. כעת התנוחה הייתה מושלמת. בעינית המצלמה ראה את האובייקט קרוב כל כך, כאילו היה יכול ללחוץ את ידו. אבל האיש כלל לא היה יכול לראותם, וודאי שאפילו לא חשד בנוכחותם - בזה מיקי היה בטוח.

האובייקט היה לבוש במכנסי ספורט ארוכים ובחולצת טריקו עבה. ביד אחת החזיק סיגריה, וענני העשן שהיתמרו מעליו הראו שכבר הספיק לשאוף ממנה שאיפות רבות. בידו השנייה החזיק מכשיר סלולרי ודיבר אל תוכו בעניין רב. מדי פעם קירב את הסיגריה אל פיו ושאף ממנה במרץ, ושוב נשף לחלל האוויר עשן רווי עטרן.

'בקרוב יימחה החיוך משפתי לנצח', הרגה מיקי ברשעות. הוא צילם וצילם מספר רב של תמונות והתמקד בו מכל כיוון אפשרי, ככל שאפשרה לו התנוחה שבה ניצב, שלא תיתכן שום טעות. עוד טעות אחת, וכמעט ודאי שלא ייוותרו להם סיכויים.

לאחר שסיים לצלם, לקח הגבוה את המצלמה והנהן בראשו. הוא הסתכל על התמונות בצג הדיגיטלי והרכין את ראשו שנית בהסכמה. מיקי ידע כי שתי הרכנות הראש מלמדות שעשה עבודה מעולה. הגבוה נהג לקמץ במילים, ולא לתת אף סימן קל להערכה למעשיהם של פקודיו. בלחיצת כפתור שלח הגבוה את התמונות מהמצלמה אל הבוס הגדול, ושניהם המתינו בדממה לאישורו.

הגשם התחזק והפך לגשם זלעפות. רק עכשיו מיקי שם לב עד כמה רטוב הוא, אבל זה כלל לא היה אכפת לו. המשימה הזאת

הייתה הדבר החשוב ביותר לבוס הגדול, ואם זכה להשתתף בה, סימן שהבוס מעריך אותו. אולי לא כמו שהוא מעריך את הגבוה, אבל לפחות הרבה יותר משאר פקודיו. אם יצליחו במשימה תגבר יוקרתו עשרת מונים. יותר מכול חשש מפני האפשרות שהולעטו במידע כוזב. בלתי אפשרי היה לצפות את תגובת הבוס הגדול במקרה כזה, והעלאת התרחישים בדמיונו הייתה עיסוק הרחוק מאוד מלהיות משעשע.

לאחר שלושים שניות שנדמו כנצח קיבלו את האישור המיוחל מהבוס הגדול.

"זה הוא", שתי מילים שלח הבוס. הגבוה הסתובב לעבר מיקי והעניק לו טפיחה על השכם. דבר זה - ידע מיקי - חריג מאוד, אבל כל המבצע עצמו חריג. הבוס הגדול מחכה לו כבר עשרים וחמש שנה, והפעם לא יתאכזב, שניהם היו בטוחים...

מיקי החל להרגיש באי שקט, הוא לא הבין בדיוק למה. רחשם הקל של העלים תחת רגליו רק הלחיץ אותו עוד. קולו העז של הגשם לא הותיר בידו אפשרות לשמוע דבר נוסף. הוא לא זכר הרבה, רק את הגבוה מוטל לצידו, ולפני שהספיק לומר מילה החשיך העולם סביבו והוא איבד את הכרתו...

מספר חודשים קודם לכן

שנת תשס"ה (2005)

דניאל הציץ שוב בשעונו. השעה הייתה שבע ורבע בערב; אפרת תחזור מהעבודה רק בשמונה וחצי. יש לו קצת זמן לנוח ולחשוב.

הוא פתח את דלת ביתו וסגר אותה אחריו בעדינות. הוא התרגש למראה הבית שהבריק מסדר וניקיון. בליבו בירך את אשתו אפרת, שכה מתאמצת להיות רעיה מסורה ולבצע את מטלותיה בשלמות. הוא בהחלט היה שמח לנקות את הבית בעצמו; בסופו של דבר, הם חיו יחד בבית אחד. אך לאפרת היה ברור שזהו תפקידה. ניגון 'אשת חיל' התנגן במוחו, והוא בהחלט הבין מדוע.

הוא נכנס לסלון והתיישב על הספה. המחשבה שלא נתנה לו מנוח עלתה שוב לראשו: 'מניין אשיג כסף לחיוב המשכנתא הקרוב שצריך לרדת מחשבון הבנק בראשון לחודש?' האפשרות הזמינה והפשוטה ביותר הייתה לקחת הלוואה מהגמ"ח של הכולל, אבל הוא ידע שעם הלוואות מתחילים אבל לא מסיימים. הוא נזכר שחבר סיפר לו על אדם אחד שכל חייו לקח הלוואות; בכל פעם

שהגיע זמן פירעון של הלוואה, לקח הלוואה ממישהו אחר ופרע את ההלוואה שהגיע זמנה. כך עשה בכל פעם וגלגל הלוואות בלי סוף. כששכב על ערש דווי, קרא לכל בעלי חובותיו ואמר להם: "כל ימיי לקחתי הלוואות, פעם מזה ופעם מזה. תמיד כשהגיע זמן הפירעון של הלוואה אחת לקחתי אחרת, ומשהגיע זמן פירעון ההלוואה השנייה לקחתי שלישית, וחוזר חלילה. אני מקווה שאתם מבינים את המסר, וגם לאחר מותי תמשיכו לגלגל ביניכם את הכספים שאני חייב לכם..."

דניאל חיך לעצמו. בדיחה מוצלחת, אך לא במצב שהוא נמצא כרגע. מחשבות הן כמו קשרים כימיים; אדם יכול להעלות במחשבתו חתול, שיגרור אותו לזיכרונות מגן הילדים. המחשבה על פתרון באמצעות הגמ"ח הובילה את דניאל להבנה שגמ"ח הוא דבר יהודי ומיוחד. מדוע שאדם יגרום לכספו להישחק ולאבד מערכו? הרי ככל שהזמן עובר, ערך הכסף יורד.

בלי משים החלו המחשבות לגרור אותו אל העבר. הוא נזכר איך לפני שמונה שנים פגש את חברו הטוב אלי. 'חבר לשעבר', הרהר בתוגה. אלי סיפר לו שמישהו נתן לו שני כרטיסים למופע חרדי בבנייני האומה. אחר כך הבין דניאל שמה שאלי כינה "מופע", היה למעשה ערב חיזוק תורני.

"בוא נלך להסתלבט קצת על הדוסים", שכנע אלי.

דניאל נזכר שכבר בכניסה לאירוע החל אלי לריב עם השומר, וכשנכנסו קילל את האיש שישב לצידם. אבל דניאל הרגיש שהוא נמצא במקום אחר. כבר מתחילת הערב, כשברמקולים בעלי ההד החזק נשמע קולו העז והבוטח של המרצה הראשון, הרגיש דניאל איך הוא נשבה בקסמיו. לחלקים מדבריו הקשיב, כשסיפר על טייס מחיל האוויר שנפל בשבי הסורים, ואיך רק שם, בשבי, החל את חזרתו ליהדות. חלק מדבריו לא הבין, ולחלק ניכר כלל לא

הקשיב, רק בהה באוויר ונתן לקולות להיכנס לראשו. אלי ניסה מספר פעמים לתפוס את תשומת ליבו, אך דניאל היה במקום אחר, עד כדי כך שאפילו לא הרגיש את מרפקו של אלי דוחק בצלעותיו. "דניאל, מה קורה איתך? תראה איך הפה שלך פתוח, אפשר להכניס לתוכו עכברים", צחק אלי בקול. יושבי המקומות הסמוכים ניסו להסות אותו.

דניאל כלל לא הגיב; הוא היה שקוע עמוק בתוך העולם החדש ומלא התוכן שנגלה לו רק כעת.

לאחר שהסתיימה הרצאה נוספת שהתמקדה בנוער של היום, נעמד לפתע כל הקהל על רגליו ופצח במחיאות כפיים ובשירה אדירה. את השיר לא הצליח להבין, אך הופיעו בו המילים 'ימים' ו'מלך'. הוא לא זיהה את שאר המילים, אך היה ניכר שהשיר אינו חדש לקהל. בעיצומה של שירה אדירה, הכריז מנחה הערב בקול חזק וסוחף שנשמע היטב ברמקולים שבאולם: "אנו מקבלים בברכה את גדול הדור, פאר הדור והדרו". המנחה הוסיף תארים רבים שדניאל לא בדיוק הבין. הקהל התלהב עוד, ובמשך דקות ארוכות רק עמד ושר בהתלהבות ובעוצמה.

לבסוף, לאחר שביקש המנחה להתיישב במקומות והשירה שככה, ניגש הרב לעבר דוכן הנואמים. דניאל לא ידע מי הרב; הוא רק ראה איך כל סביבתו מוצפת באור. הילה אפפה אותו. דניאל הרגיש כי הוא היחיד שרואה זאת. אלי, בכל הזמן הזה, נותר בשלו והיה ניכר שדבר אינו משפיע עליו.

דניאל הרגיש שליבו נמס למראה הרב. הקהל התיישב וחיכה למוצא פיו, ואולם דניאל נשאר לעמוד. הוא לא היה יכול לשבת; רק רצה להמשיך לצפות ברב המרשים ובאור שקרן ממנו. הוא חש חולשה בכל איבריו. הרגיש כאילו ליבו מרחף. מרגע לרגע הרגיש איך כוח חדש ממלא אותו, כוח שסחף אותו בעוצמה אל תוכו.

ניצוץ אחד קטן, שמהרגע שבו הצליח להיכנס אליו, רק גדל וגדל. לדבריו של הרב כלל לא הקשיב; הוא לא היה מסוגל. רק הסתכל עליו כל הזמן בהערצה. כשסיים הרב את דבריו ויצא מן האולם, גמלה בליבו ההחלטה.

כשהוא עצמו יצא מן האולם, היה נתון בתחושת ריחוף. אלי, שלא הבין דבר ממה שקרה לו, ניסה אפילו לסטור לו, אבל שום כוח לא היה יכול להניא אותו מהחלטתו.

כמה פעמים נשאל איך ייתכן שמערב קצר אחד הסכים לשנות את כל אורחות חייו. דניאל היה מחייך ואומר: "אני לא יודע איך להסביר זאת. מי שלא חווה את הניצוץ שנכנס אל תוך הלב, לא יוכל להבין זאת לעולם!"

מאז התגלגלו העניינים במהירות. אנשים טובים עזרו לו בכל צעד ושעל בחייו החדשים. התקדמותו המהירה גרמה לכך שכיום אף אחד לא מאמין לו שאינו חרדי מבטן ומלידה. כיום הוא לומד בכולל רגיל לאברכים מן השורה שמילדותם למדו בתלמודי תורה, ולא רק שאינו מפגר אחריהם בשום דבר, אלא אף עולה על רבים מהם.

הדפיקות שנשמעו על הדלת קטעו את הרהוריו. דניאל קם מהספה, מתמתח מעט. עיניו נחו על ארון הספרים הגדוש שבחדר. כרכים עבי כרס של גמרא, 'שולחן ערוך' וספרי מוסר ניצבו זה לצד זה, עדות אילמת למסעו הרוחני העשיר. הוא נזכר בימים הראשונים שבהם החל ללמוד גמרא, כיצד התקשה להבין את השפה הארמית, איך כל מושג חדש היה עבורו כחידה סתומה.

כמה דברים השתנו מאז. עתה הוא מוצא את עצמו שקוע בעומקה של סוגיה, מתענג על חידושי תורה מסובכים הדורשים שקיעות וריכוז מתוח, לפעמים אף מחדש בעצמו.

אך עם ההתקדמות הרוחנית, באו גם האתגרים. הוא נזכר

בהפתעה שעלתה על פניהם של הוריו כשסיפר להם על החלטתו לחזור בתשובה. אימו החורגת דמעה, אביו רתח. "אתה עושה שגיאה חמורה!" אמר אביו בזעם בלתי מוסבר.

דניאל הרגיש צביטה בלב. הקשר עם משפחתו נותר מתוח, על אף השנים שחלפו. הם לא הבינו, לא יכלו להבין. איך יסביר להם את התחושה הזו, תחושת השליחות, התחושה שמצא את ייעודו? את השלווה שמצא בלימוד התורה?

מבט חטוף לעבר שעונו הראה לו שהשעה כבר שמונה וחצי; אפרת כנראה הגיעה. כשניגש לפתוח את הדלת, נזכר שעדיין לא גיבש החלטה לגבי החזר המשכנתא. אולי זה הזמן לשוחח עם אפרת, לקבל החלטה משותפת?

הוא פתח את הדלת. זו לא הייתה אפרת; במקומה עמד מולו אדם לבוש בגדים מרופטים...